KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

7. juni 2007 *

I sag T-346/06 R,

Industria Masetto Schio Srl (IMS), Schio (Italien), ved advokaterne F. Colonna og T. Romolotti,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Zadra og D. Lawunmi, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens udtalelse K(2006) 3914 af 6. september 2006 vedrørende et af de franske myndigheder udstedt forbud mod bestemte mekaniske presser af mærket IMS,

har

* Processprog: italiensk.

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsforskrifter, tvistens baggrund og sagens gang

1 Artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/37/EF af 22. juni 1998 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om maskiner (EFT L 207, s. 1), der finder anvendelse i denne sag, bestemmer, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at de maskiner eller sikkerhedskomponenter, som direktivet finder anvendelse på, kun kan markedsføres og ibrugtages, hvis de ikke bringer personers, og i givet fald husdyrs eller goders sikkerhed og sundhed i fare, når de installeres og vedligeholdes på passende vis og anvendes i overensstemmelse med deres bestemmelse.

2 Artikel 4, stk. 1, i direktiv 98/37 bestemmer, at »[m]edlemsstaterne [ikke kan] forbyde, begrænse eller hindre markedsføring og ibrugtagning på deres område af maskiner og sikkerhedskomponenter, som opfylder bestemmelserne i [...] direktiv[et]«.

3 Artikel 7, stk. 1, i direktiv 98/37 bestemmer, at hvis en medlemsstat konstaterer, at maskiner, der er forsynet med CE-mærkning, eller sikkerhedskomponenter, som ledsages af EF-overensstemmelseserklæringen, og som anvendes i overensstemmelse med deres bestemmelse, vil kunne frembyde fare for personers og i givet fald husdyrs eller goders sikkerhed, træffer den alle nødvendige foranstaltninger for at trække maskinerne eller sikkerhedskomponenterne tilbage fra markedet, forbyde deres markedsføring, ibrugtagning eller indskrænke deres frie bevægelighed. Medlemsstaten underretter straks Kommissionen om denne foranstaltning og anfører grundene til beslutningen.

4 Artikel 7, stk. 2, i direktiv 98/37 bestemmer, at Kommissionen hurtigst muligt holder samråd med de berørte parter. Hvis Kommissionen efter dette samråd konstaterer, at foranstaltningen er berettiget, giver den straks den medlemsstat, der har taget initiativet, samt de øvrige medlemsstater underretning herom. Hvis Kommissionen efter dette samråd konstaterer, at foranstaltningen er uberettiget, giver den straks den medlemsstat, der har taget initiativet, samt fabrikanten eller hans i Fællesskabet etablerede repræsentant underretning herom. Hvis den i stk. 1 omhandlede beslutning begrundes med en mangel ved selve standarderne, forelægger Kommissionen sagen for udvalget, hvis den medlemsstat, der har truffet beslutningen, har til hensigt at fastholde den, og indleder proceduren efter artikel 6, stk. 1.

5 Den 8. august 2001 underrettede Den Franske Republik Kommissionen om en interministeriel beslutning af 27. juni 2001 vedrørende forbud mod markedsføring og forbud mod anvendelse af bestemte presser til koldarbejdsmetaller af mærket IMS, der blev fremstillet af sagsøgeren (herefter »beslutningen af 27. juni 2001«).

6 Beslutningen af 27. juni 2001 forbød ibrugtagning og anvendelse af allerede fremstillede presser af mærket IMS af typen P40VE, P40VEI, P50VE og P50VEI, for hvilke der forelå EF-typeafprøvningsattester udstedt af Agenzia nazionale certificazione componenti e prodotti (det nationale agentur for certificering af bestanddele og produkter, ANCCP), medmindre de var bragt i overensstemmelse

med de tekniske forskrifter for arbejdsudstyr, der var indført ved artikel R. 233-84 i code du travail, samt markedsføring, ibrugtagning og anvendelse af presser af mærket IMS af typen P40VE, P40VEI, P50VE og P50VEI, for hvilke der forelå EF-typeafprøvningsattester udstedt af Istituto certificazione europea prodotti industriali (det nationale institut for europæisk certificering af industriprodukter, ICEPI).

7 Conseil d'État (Frankrig) annullerede beslutningen af 27. juni 2001 ved afgørelse af 4. december 2002.

8 De franske myndigheder tilstillede den 8. april 2005 Kommissionen en skrivelse. De franske myndigheder anførte heri følgende:

»[...] Ved skrivelse af 2. marts 2004 meddelte Kommissionen de franske myndigheder, at der var udpeget en uafhængig ekspert, der skulle undersøge overensstemmelsen af ovennævnte presser af mærket IMS. Efter denne undersøgelse kunne en ekspertrapport forventes i april 2004.

De franske myndigheder anmoder herved Kommissionen om, at samrådsproceduren, der er fastsat i artikel 7 i direktiv [98/37], bringes i anvendelse.

3. Anmodningens hastende karakter

De franske myndigheder gør Kommissionen opmærksom på et nyt faktisk forhold. Selv om Kommissionen aldrig har udtalt sig om, hvorvidt den af Frankrig trufne

beskyttelsesforanstaltning i forhold til bestemte presser af mærket IMS er berettiget, har denne fabrikant anlagt et erstatningssøgsmål ved den kompetente nationale ret, idet det påstås, at de offentlige organer har begået en fejl.

De franske myndigheder ønsker ved behandlingen af denne beskyttelsesprocedure (fastsat i direktivets artikel 7) at understrege, at de altid har overholdt både bestemmelserne i direktiv [98/37] og bestemmelserne i traktaten om Den Europæiske Union. Dette er grunden til, at de ønsker, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber kan meddele dem sin udtalelse snarest muligt.

4. En situation, der er problematisk i forhold til fællesskabsretten

Det nuværende manglende svar fra Fællesskabet stiller de franske myndigheder i en pinlig situation i forhold til bestemmelserne i artikel 226 i traktaten om Den Europæiske Union. I henhold til denne artikel er det nemlig alene Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers ansvar at fastslå, om en af en medlemsstat truffet beskyttelsesforanstaltning er berettiget.

Hvis det i givet fald viser sig, at en beskyttelsesklausul ikke er berettiget, påhviler det således Kommissionen at anmode den pågældende medlemsstat om at ophæve den nationale foranstaltning, men også at iværksætte traktatbrudsproceduren i artikel 226 i traktaten om Den Europæiske Union.

På grundlag af denne ene procedure er det derfor muligt for en fabrikant, der berøres af en uberettiget foranstaltning, eventuelt at indlede retsforfølgning med det formål at få erstatning for den lidte skade.

5. Den franske stats ansvar

Med henblik på at give den franske stat mulighed for at opfylde sine forpligtelser på området for personers sikkerhed og sundhed, men også med henblik på at give den mulighed for at sikre sit forsvar mod ovennævnte interne søgsmål, anmoder de franske myndigheder Kommissionen om at tilsende dem en kopi af ekspertrapporten vedrørende overensstemmelsesvurderingen af bestemte mekaniske presser af mærket IMS.«

9 Kommissionen foretog en undersøgelse af disse foranstaltninger, og selv om Kommissionen forkastede forskellige synspunkter om ikke-overensstemmelse, som de franske myndigheder havde påberåbt sig, anførte den efter undersøgelsens afslutning i udtalelse K(2006) 3914 af 6. september 2006 (herefter »den anfægtede retsakt«), at beslutningen af 27. juni 2001 var delvist berettiget.

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. december 2006 har sagsøgeren anlagt et annullationssøgsmål til prøvelse af den anfægtede retsakt samt et erstatningssøgsmål.

11 Ved særskilt dokument indleveret til Justitskontoret den 18. januar 2007 har sagsøgeren fremsat nærværende begæring om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 242 EF med påstand om, at gennemførelsen af den anfægtede retsakt udsættes.

12 Kommissionen har indgivet sine skriftlige bemærkninger til den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler den 19. februar 2007. Kommissionen har nedlagt påstand om, at begæringen om udsættelse af gennemførelsen ikke tages til følge, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Parterne har afgivet deres mundtlige forklaringer under et retsmøde den 1. marts 2007.

14 Sagsøgeren er blevet opfordret til at fremlægge yderligere oplysninger, og sagsøgeren har efterkommet denne anmodning med dokument registreret på Justitskontoret den 9. marts 2007.

15 Kommissionen har indleveret sit skriftlige indlæg vedrørende de yderligere oplysninger ved dokument registreret på Justitskontoret den 16. marts 2007.

Retlige bemærkninger

16 I henhold til artikel 242 EF sammenholdt med artikel 225, stk. 1, EF kan Retten, hvis den finder, at omstændighederne kræver det, udsætte gennemførelsen af den retsakt, der er anfægtet for Retten.

17 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement bestemmer, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive søgsmålets genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige foranstaltning umiddelbart forekommer berettiget (fumus boni juris).

18 Ifølge fast retspraksis kan Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler udsætte gennemførelsen og foreskrive foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart er berettigede af faktiske og retlige grunde (fumus boni juris), og såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at

undgå et alvorligt og uopretteligt tab for sagsøgeren er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen. Fællesskabets retsinstanser kan endvidere i sager om foreløbige forholdsregler i givet fald foretage en interesseafvejning (kendelser afsagt af Domstolens præsident den 25.7.2000, sag C-377/98 R, Nederlandene mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 6229, præmis 41, og af 23.2.2001, sag C-445/00 R, Østrig mod Rådet, Sml. I, s. 1461, præmis 73, samt kendelse afsagt af Rettens præsident den 16.2.2007, sag T-310/06 R, Ungarn mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 19).

19 Fællesskabets retsinstanser råder desuden i sager om foreløbige forholdsregler over et vidt skøn og kan frit under hensyn til sagens særegenheder afgøre, hvorledes de forskellige betingelser skal efterprøves samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen fællesskabsretlig bestemmelse pålægger dem at anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe foreløbig afgørelse (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 23).

20 Nærværende begæring om foreløbige forholdsregler skal undersøges i lyset af ovenstående principper.

Formaliteten

Om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling ved første øjekast

— Parternes argumenter

21 Kommissionen har anført, at det annullationssøgsmål, som denne begæring om foreløbige forholdsregler er knyttet til, åbenbart skal afvises, eftersom den anfægtede

retsakt ikke er en foranstaltning med bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser ved en væsentlig ændring af dennes retsstilling.

22 Kommissionen har i øvrigt anført, at selv om det antages, at den anfægtede retsakt kan have sådanne virkninger, er sagsøgeren under alle omstændigheder ikke umiddelbart berørt.

23 Betingelsen om at være umiddelbart berørt i henhold til artikel 230, stk. 4, EF indebærer nemlig, at de anfægtede fællesskabsforanstaltninger umiddelbart har indvirkning på den pågældendes retsstilling, og at de ikke må overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre disse foranstaltninger, men at gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler.

24 Den ordning, der blev indført ved direktiv 98/37, har imidlertid ifølge Kommissionen følgende kendetegn.

25 For det første skal den medlemsstat, der træffer foranstaltninger i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 98/37, underrette Kommissionen herom. Ifølge Kommissionen er underretningen om disse foranstaltninger imidlertid ikke en suspensiv betingelse for deres virkning. Når foranstaltningerne en gang er vedtaget, finder de omgående anvendelse i den medlemsstat, der har truffet dem.

26 For det andet fastsætter fremgangsmåden i direktiv 98/37 ingen frist, inden for hvilken Kommissionen skal afslutte sin undersøgelse af foranstaltningen. Ifølge

Kommissionen er den kun forpligtet til »omgående« at fastslå, om den foranstaltning, den har fået underretning om, er berettiget. Denne konstatering er efter det i artikel 7, stk. 2, omhandlede samråd kun mulig fra det tidspunkt, Kommissionen råder over alle de nødvendige tekniske aspekter.

27 For det tredje er Kommissionen af den opfattelse, at den, hvis den finder, at foranstaltningen ikke er berettiget, blot er forpligtet til at underrette den berørte medlemsstat herom med henblik på, at medlemsstaten trækker den pågældende foranstaltning tilbage, samt den berørte part med henblik på, at vedkommende råder over et yderligere forhold, der giver ham mulighed for at anfægte foranstaltningen ved de nationale retter. Kommissionens udtalelse kan således efter sin art ikke i sig selv afbryde den nationale foranstaltnings virkninger.

28 For det fjerde er Kommissionen af den opfattelse, at hvis foranstaltningen er berettiget, er den blot forpligtet til at underrette den berørte medlemsstat samt alle andre medlemsstater med henblik på, at de efterprøver behovet for at træffe tilsvarende foranstaltninger til beskyttelse af sikkerheden og sundheden. Selv i dette tilfælde kan Kommissionens udtalelse efter sin art ikke i sig selv have restriktive virkninger på handelen med de pågældende maskiner i medlemsstaterne.

29 For det femte har Kommissionen anført, at den udtalelse, hvorved den anser en foranstaltning for berettiget, ikke offentliggøres i EU-Tidende og ikke udløser nogen mekanisme, hvorefter medlemsstaterne gensidigt skal anerkende den nationale foranstaltning, som udtalelsen henviser til. Den pågældende udtalelse finder nemlig ikke umiddelbart anvendelse i alle medlemsstaterne.

30 Sagsøgeren er af den opfattelse, at hovedsagen kan antages til realitetsbehandling.

— Rettens vurdering

31 Det skal anføres, at det fremgår af fast retspraksis, at selv om spørgsmålet, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, i princippet ikke skal behandles som led i en sag om foreløbige forholdsregler, idet man herved risikerer at foregribe behandlingen af hovedsagen, skal sagsøgeren, for at en sådan begæring kan antages til realitetsbehandling, påvise, at der foreligger visse omstændigheder, på grundlag af hvilke det umiddelbart kan antages, at den hovedsag, som sagsøgerens begæring om foreløbige forholdsregler knytter sig til, kan antages til realitetsbehandling, således at det undgås, at sagsøgeren ved hjælp af en begæring om foreløbige forholdsregler kan opnå udsættelse af gennemførelsen af en retsakt, som han senere ikke opnår annulleret af Fællesskabets retsinstanser, idet hans søgsmål er blevet afvist under behandlingen af hovedsagen (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.11.1999, sag C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. I, s. 8343, præmis 89, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.7.2004, sag T-37/04 R, Região autónoma dos Acores mod Rådet, Sml. II, s. 2153, præmis 108).

32 En sådan behandling af spørgsmålet om hovedsagens antagelse til realitetsbehandling er nødvendigvis summarisk henset til uopsætteligheden af sagen om foreløbige forholdsregler (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.10.2000, sag C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 8797, præmis 35, og kendelsen i sagen Região autónoma dos Acores mod Rådet, nævnt i præmis 31 ovenfor, præmis 109).

33 I en sag om foreløbige forholdsregler kan spørgsmålet om hovedsagens antagelse til realitetsbehandling nemlig kun vurderes ud fra en umiddelbar betragtning, idet målet er at undersøge, om sagsøgeren har fremlagt tilstrækkelige oplysninger til, at det umiddelbart kan konkluderes, at en realitetsbehandling af hovedsagen ikke er helt udelukket. Retten bør alene afvise begæringen, såfremt det helt kan udelukkes, at hovedsagen kan antages til realitetsbehandling. Såfremt der blev truffet afgørelse om realitetsbehandlingen allerede under sagen om de foreløbige forholdsregler, når en realitetsbehandling ikke er helt udelukket ud fra en umiddelbar betragtning, ville dette reelt nemlig foregribe Rettens afgørelse vedrørende hovedsagen (kendelse afsagt af Rettens præsident den 17.1.2001, sag T-342/00 R, Petrolessence og SG2R

mod Kommissionen, Sml. II, s. 67, præmis 17, og den 19.12.2001, forenede sager T-195/01 R og T-207/01 R, Government of Gibraltar mod Kommissionen, Sml. II, s. 3915, præmis 47, og kendelsen i sagen Região autónoma dos Acores mod Rådet, nævnt i præmis 31 ovenfor, præmis 110).

34 I denne sag har Kommissionen i det væsentlige først anført, at hovedsagen skal afvises, idet den anfægtede retsakt er en udtalelse fra Kommissionen, hvorved den udtaler sig om en national foranstaltning, og at denne retsakt derfor ikke er en beslutning med bindende retsvirkninger.

35 Ifølge fast retspraksis er det kun foranstaltninger, som har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, der udgør retsakter eller beslutninger, som kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i den i artikel 230 EF omhandlede forstand (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, og af 22.6.2000, sag C-147/96, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 4723, præmis 25). Ved afgørelsen af, om den anfægtede retsakt har sådanne virkninger, skal der lægges vægt på dens indhold. Derimod er retsakternes eller beslutningernes form principielt uden betydning for adgangen til at anfægte dem ved et annullationssøgsmål (dommen i sagen IBM mod Kommissionen, præmis 9).

36 Det skal i denne henseende for det første bemærkes, at den retsakt, som begæringen om udsættelse vedrører, af Kommissionen er benævnt »Kommissionens udtalelse«.

37 Det skal imidlertid anføres, at der i artikel 7, stk. 2, i direktiv 98/37 ikke anvendes udtrykket »udtalelse« eller et tilsvarende begreb. Det bestemmes derimod, at »[h]vis Kommissionen efter dette samråd konstaterer, at foranstaltningen er berettiget, giver den straks den medlemsstat, der har taget initiativet, samt de øvrige medlemsstater underretning herom«.

38 Det skal for det andet understreges, at Kommissionen i punkt 1 i den anfægtede retsakt anfører, at den »efter at have hørt de berørte parter [skal] udtale sig om, hvorvidt de pågældende foranstaltninger er berettigede eller ej«, og at »[h]vis Kommissionen finder foranstaltningen berettiget, skal den underrette medlemsstaterne, så de kan træffe alle nødvendige foranstaltninger over for den pågældende maskine«.

39 På baggrund af disse forhold og henset til opbygningen af og formålet med direktiv 98/37 skal det for det første bemærkes, at Kommissionen umiddelbart i henhold til bestemmelserne i artikel 7 i direktiv 98/37 forekommer at have en pligt til, og ikke blot en valgmulighed, til at udtale sig om den nationale foranstaltning, den har fået underretning om. Det skal for det andet understreges, at det ligeledes umiddelbart forekommer at forholde sig således, at Kommissionen er forpligtet til at udtale sig ikke om et foranstaltningsforslag, men om en national foranstaltning, der er vedtaget af en medlemsstat, og som indskrænker den frie bevægelighed af de pågældende maskiner.

40 Det skal i øvrigt bemærkes, at medlemsstaterne i henhold til bestemmelserne i artikel 2, stk. 1, i direktiv 98/37 træffer de nødvendige foranstaltninger for, at de maskiner eller sikkerhedskomponenter, som direktivet finder anvendelse på, kun kan markedsføres og ibrugtages, hvis de ikke bringer personers, og i givet fald husdyrs eller goders sikkerhed og sundhed i fare.

41 Det kan derfor ikke umiddelbart udelukkes, at når Kommissionen underretter medlemsstaterne om den retsakt, hvorved den fastslår, at de af den nationale foranstaltning omfattede maskiner bringer personers, og i givet fald husdyrs eller goders sundhed og sikkerhed i fare, og underretter de andre medlemsstater i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 7, stk. 2, i direktiv 98/37, skal disse i henhold til artikel 2, stk. 1, i direktiv 98/37 træffe de nødvendige foranstaltninger for at trække maskinerne eller sikkerhedskomponenterne tilbage fra markedet, forbyde deres markedsføring, ibrugtagning eller indskrænke deres frie bevægelighed.

42 Det er derfor ikke muligt for Retten på dette tidspunkt at udelukke, at Kommissionens konstatering af, at en national foranstaltning, der er truffet af en medlemsstat i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 98/37, er berettiget, og meddelelsen af denne oplysning til de andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, i direktiv 98/37 markant ændrer retsstillingen for producenten af de maskiner, der er omfattet af Kommissionens retsakt, idet det forhindres, at disse maskiner kan bringes i omsætning eller ibrugtages på markedet i de medlemsstater, der er adressat for denne retsakt. Det kan derfor ikke umiddelbart udelukkes, at Kommissionens retsakt kan have bindende retsvirkninger for producenten af de maskiner, der er omfattet af retsakten.

43 Kommissionens øvrige argumentation skal ligeledes forkastes.

44 For det første har Kommissionen nemlig anført, at »en medlemsstats manglende vedtagelse af tilsvarende foranstaltninger efter underretningen om Kommissionens udtalelse kan være genstand for en traktatbrudssag i medfør af traktatens artikel 226, men for tilsidesættelse af de relevante bestemmelser i direktivet, og ikke for tilsidesættelse af den nævnte udtalelse«.

45 Uden at det i forbindelse med nærværende begæring om foreløbige forholdsregler er nødvendigt at udtale sig om retsgrundlaget for en eventuel traktatbrudssag, er det tilstrækkeligt at anføre, at Kommissionen således anerkender, at der påhviler de andre medlemsstater en forpligtelse efter vedtagelsen af dens udtalelse.

46 For det andet bemærkes, at den omstændighed, at der ikke er nogen gensidig anerkendelse af den nationale foranstaltning, således som Kommissionen har påstået, umiddelbart indebærer, at det påhviler Kommissionen at foretage vurderingen af, om den nationale foranstaltning er berettiget, og at det efter denne undersøgelse tilkommer Kommissionen at afgøre, om foranstaltningen er berettiget, delvist berettiget eller uberettiget.

47 For det tredje har Kommissionen påstået, at dens udtalelse efter sin art ikke i sig selv kan afbryde virkningerne af den nationale foranstaltning, den har fået underretning om i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 98/37, og at det påhviler den berørte virksomhed at indbringe sager ved de nationale retter for at få foranstaltningen trukket tilbage. Selv om det umiddelbart forekommer således, at Kommissionen ikke har nogen kompetence, der giver den mulighed for at annullere den nationale foranstaltning, idet alene de nationale retter har en sådan kompetence, kan Kommissionen imidlertid ikke anvende argumentet om denne manglende kompetence til at godtgøre, at den retsakt, hvorved den udtaler sig om den nationale foranstaltnings gyldighed, ikke har karakter af en beslutning. Endvidere kan det ikke umiddelbart udelukkes, at Kommissionen ligeledes kan indlede en traktatbrudssag mod denne medlemsstat, hvis den anfægtede foranstaltning ikke trækkes tilbage eller annulleres efter Kommissionens udtalelse.

48 For det andet skal det undersøges, om sagsøgeren har fremført forhold, der i hvert fald ud fra en umiddelbar betragtning godtgør, at det ikke er udelukket, at sagsøgeren har søgsmålskompetence i en sag om delvis annullation af den anfægtede retsakt i medfør af artikel 230, stk. 4, EF.

49 Kommissionen har i det væsentlige anført dels, at det i givet fald alene er de af medlemsstaterne trufne foranstaltninger, der kan påvirke sagsøgeren, dels at medlemsstaterne har en skønsmargen hvad angår den anfægtede retsakts gennemførelse.

50 For at en sagsøger som en betingelse for, at et annullationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, kan anses for at være umiddelbart berørt, skal den anfægtede fællesskabsforanstaltning umiddelbart have indvirkning på sagsøgerens retsstilling, og foranstaltningen må ikke overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler. Dette indebærer, at i det tilfælde, hvor en institutions fællesskabsretsakt er rettet til en medlemsstat, og den handling, som medlemsstaten skal udføre som følge af retsakten, sker automatisk, eller hvor

resultatet ikke er tvivlsomt, berører retsakten således umiddelbart enhver person, som er berørt af handlingen. Hvis retsakten derimod giver medlemsstaten mulighed for at handle eller undlade at handle, er det medlemsstatens handling eller undladelse, som umiddelbart berører den berørte person, og ikke retsakten i sig selv (Rettens kendelse af 22.6.2006, sag T-137/04, Mayer m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1825, præmis 58 og 59).

51 Det forhold, at Kommissionens retsakt henviser til nationale gennemførelsesforanstaltninger, forekommer ikke umiddelbart i henhold til de gældende bestemmelsers ordlyd og i modsætning til det af Kommissionen anførte at indebære, at medlemsstaterne kan efterprøve behovet for at træffe tilsvarende bestemmelser som den beskyttelsesforanstaltning, som Kommissionen har fundet berettiget. Det forekommer nemlig umiddelbart, at det er Kommissionen, der vurderer behovet for at træffe sådanne foranstaltninger, hvorefter medlemsstaterne tilsyneladende har pligt til at træffe de foranstaltninger, der følger af en sådan konstatering, nemlig at trække maskinerne tilbage fra markedet og ikke at tillade deres markedsføring eller ibrugtagning, hvis de bringer personers sikkerhed og sundhed i fare i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 98/37.

52 Det må derfor fastslås, at det ikke kan udelukkes, at medlemsstaterne ikke umiddelbart har nogen handlingsmargen, når de modtager en retsakt, hvorved Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 2, i direktiv 98/37 underretter dem om, at et nationalt forbud mod markedsføring eller omsætning af bestemte maskiner er berettiget eller delvist berettiget. De modtagende medlemsstater forekommer umiddelbart kun at kunne forhindre markedsføringen eller ibrugtagningen af de maskiner, der er omfattet af Kommissionens retsakt, som erklærer den nationale foranstaltning for berettiget.

53 I øvrigt forkastes Kommissionens argumentation, hvorefter medlemsstaten i det tilfælde, hvor den for de maskiner, der befinder sig på dens område, ikke fastslår nogen fare, fordi fabrikanten for eksempel har foretaget de nødvendige ændringer, ikke skal træffe begrænsende foranstaltninger. Det forekommer nemlig umiddelbart

således, at medlemsstaten ikke kan trække de maskiner, der ikke er omfattet af Kommissionens retsakt, tilbage fra markedet eller forhindre omsætningen og ibrugtagningen heraf.

54 Jeg skal efter denne gennemgang anføre, at Kommissionens retsakt umiddelbart forekommer at forpligte de medlemsstater, den er rettet til, til at forhindre markedsføringen og omsætningen af maskiner på medlemsstaternes område og at trække de maskiner, der findes på markedet, tilbage. Kommissionens retsakt forekommer således umiddelbart at forpligte medlemsstaterne til at handle på en bestemt måde og overlader dem ikke umiddelbart nogen mulighed for at handle eller at undlade at handle, idet Kommissionen har anset maskinerne for at bringe personers, husdyrs eller goders sundhed og sikkerhed i fare.

55 Det kan derfor ikke ud fra en umiddelbar betragtning udelukkes, at sagsøgeren er umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt.

56 For det tredje skal jeg bemærke, at andre personer end en beslutnings adressat imidlertid kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 39, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223).

57 Kommissionens udtalelse vedrører udtrykkeligt og udelukkende de af sagsøgeren fremstillede maskiner, idet beslutningen af 27. juni 2001 anses for berettiget, for så

vidt som den vedrører dels presserne P40VEI fremstillet inden den 4. august 2000, dels presserne P40VE og P50VE, hvorfor det må antages, at det ikke umiddelbart kan udelukkes, at den anfægtede retsakt berører sagsøgeren individuelt.

58 Det kan derfor ikke ud fra en umiddelbar betragtning udelukkes, at sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede retsakt, og at hovedsagen derfor kan antages til realitetsbehandling.

59 Kommissionens argumentation, som skal godtgøre, at hovedsagen åbenbart må afvises, skal derfor forkastes.

60 Jeg skal for fuldstændighedens skyld fastslå, at sagsøgeren i hovedsagen har anlagt et erstatningssøgsmål med hjemmel i artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF. Der er imidlertid på grundlag af de elementer, som Retten råder over, ingen grund til at tro, at denne sag skal afvises.

Antagelse til realitetsbehandling af begæringen om foreløbige forholdsregler

61 Kommissionen er af den opfattelse, at sagsøgeren i afsnittene om de faktiske forhold i begæringen om foreløbige forholdsregler hverken er fremkommet med noget konkret element, der giver Retten mulighed for at vurdere tabets alvor og uoprettelighed eller dermed uopsætteligheden, som begrunder den udsættende foranstaltning, der er fremsat begæring om.

62 I begæringen godtgøres i øvrigt ikke nogen årsagsforbindelse mellem det påståede tab og de hævdede virkninger af den anfægtede retsakt.

63 Begæringen opfylder derfor ikke betingelserne i procesreglementets artikel 104, stk. 2.

64 Det bemærkes, at i henhold til artikel 21, stk. 1, i Domstolens statut og procesreglementets artikel 44, stk. 1, som reglementets artikel 104, stk. 3, henviser til, skal stævningen indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Denne angivelse skal være tilstrækkelig klar og præcis til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde, fremgår af selve stævningen (jf. Rettens kendelse af 8.12.2005, sag T-91/04, Just mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 395, og II, s. 1801, præmis 35 og den deri omtalte retspraksis, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 17.2.2006, sag T-171/05 R II, Nijs mod Revisionsretten, Sml.Pers. I-A-2, s. 329, og II-A-2, s. 1695, præmis 23).

65 Det skal i denne sag for det første bemærkes, at selv om det er korrekt, at begæringen om foreløbige forholdsregler er kortfattet, er den ikke desto mindre forståelig, og indeholder en redegørelse, om end kortfattet, for den skade, som sagsøgeren mener at være forvoldt ved den anfægtede retsakt.

66 Sagsøgeren har nemlig i det væsentlige påstået, at hvis medlemsstaterne i henhold til den anfægtede retsakt skal træffe foranstaltninger om restriktioner eller forbud mod omsætningen eller ibrugtagningen af de af denne beslutning omfattede maskiner, øger dette sagsøgerens økonomiske vanskeligheder ved ikke alene at påvirke salget af maskinerne, men ligeledes sagsøgerens samlede aktivitet, som derfor kan lide alvorlig skade.

67 Det skal for det andet bemærkes for så vidt angår beviset for årsagsforbindelsen mellem det påståede tab og den anfægtede retsakts eventuelle virkninger, at der er tale om et spørgsmål, som indebærer en vurdering af sagsøgerens argumenter vedrørende godtgørelsen af uopsættelighedsbetingelsen, og ikke et problem om antagelsen til realitetsbehandling af begæringen om foreløbige forholdsregler.

68 Det skal derfor antages, at de af sagsøgeren i begæringen fremførte elementer giver en tilstrækkelig klar og præcis angivelse af den trussel om alvorlig og uoprettelig skade, som den anfægtede retsakt udgør for sagsøgeren.

69 Begæringen om foreløbige forholdsregler skal derfor antages til realitetsbehandling.

Realiteten

Fumus boni juris

— Parternes argumenter

70 Ifølge sagsøgeren har Conseil d'État ved afgørelse af 4. december 2002 annulleret beslutningen af 27. juni 2001, hvorfor den anfægtede retsakt er åbenbart ugrundet.

71 Ifølge Kommissionen blev beslutningen af 27. juni 2001 annulleret af Conseil d'État på grund af en procedurefejl i forbindelse med dens vedtagelse og ikke på grund af

dens indhold. Kommissionen har i det væsentlige anført, at den derfor fortsat skulle udtale sig om de af de franske myndigheder trufne foranstaltninger på trods af Conseil d'État annullation.

72 Kommissionen er af den opfattelse, at fremgangsmåden i artikel 7, stk. 2, i direktiv 98/37 tilsigter at garantere et tilsvarende beskyttelsesniveau for sundhed og sikkerhed i hele Fællesskabet. Fremgangsmåden gør det ifølge Kommissionen muligt at varsko medlemsstaterne om eventuelle farer, der følger af den frie bevægelighed for maskiner, der allerede er genstand for en restriktiv national foranstaltning, som er materielt berettiget. Kommissionen er af den opfattelse, at denne fremgangsmådes effektive virkning bringes i fare, hvis en national rets annullation af foranstaltningen på grund af en formel fejl nødvendigvis forhindrer Kommissionen i at fremsætte sin udtalelse om den pågældende foranstaltning og at oversende den til alle medlemsstaterne.

73 Kommissionen har tilføjet, at artikel 7 i direktiv 98/37 i øvrigt ikke giver den mulighed for ikke at udtale sig i det tilfælde, hvor den pågældende medlemsstat, selv om den meddelte nationale foranstaltning ikke længere har virkninger, ikke har trukket underretningen tilbage og endog efterfølgende har anmodet Kommissionen om at udtale sig.

74 De franske myndigheder har imidlertid ifølge Kommissionen anmodet den om at vedtage den anfægtede retsakt, uanset Conseil d'État dom, ved skrivelse af 8. april 2005.

75 Kommissionen har endelig anført, at en afgørelse fra en national ret, der annullerer en national foranstaltning, ikke kan udstrække sine virkninger til at medføre, at en fællesskabsforanstaltning såsom den anfægtede retsakt automatisk er ulovlig, selv om den er vedtaget i forbindelse med den nationale foranstaltning.

— Rettens vurdering

76 Det bemærkes, at beslutningen af 27. juni 2001 blev annulleret af Conseil d'État ved afgørelse af 4. december 2002.

77 I modsætning til det af Kommissionen anførte forekommer grundene til, at beslutningen af 27. juni 2001 blev annulleret, lidt betydningsfulde.

78 Det skal nemlig understreges, at de franske myndigheder ikke har vedtaget en ny beslutning, der bekræfter vurderingerne i beslutningen af 27. juni 2001 for så vidt angår de af sagsøgeren fremstillede maskiner, selv om intet på grundlag af elementerne i sagsakterne synes at være til hinder for, at de omgående træffer en ny foranstaltning for at sikre beskyttelsen af sundheden og sikkerheden for de arbejdere, der skal bruge disse maskiner, idet annullationen af beslutningen af 27. juni 2001 blev begrundet med en formel fejl.

79 Selv om fremgangsmåden i artikel 7 i direktiv 98/37 forudsætter, at Kommissionen har fået underretning om en national foranstaltning, forudsætter Kommissionens indgreb umiddelbart, at denne foranstaltning fortsat eksisterer på det tidspunkt, Kommissionen udtaler sig.

80 Formålet med fremgangsmåden i artikel 7 i direktiv 98/37 er nemlig først og fremmest at træffe afgørelse om en national foranstaltnings berettigelse, hvilket forudsætter, at denne foranstaltning eksisterer.

81 Kommissionen kan ikke umiddelbart søge tilflugt bag begrundelsen for den nationale rets annullation af en beslutning for at afgøre, om denne foranstaltning fortsat eksisterer eller ikke. Det kan endvidere ikke udelukkes, at beslutningen af

27. juni 2001 ville have haft et andet indhold, hvis den ikke havde været behæftet med den formelle fejl, som foranledigede Conseil d'État til at annullere den, eller at denne beslutning ligeledes var behæftet med en materiel ulovlighed uafhængig af den formelle fejl. I øvrigt skaber en sådan situation, hvor Kommissionen tilsidesætter retskraften af en national rets afgørelse, nemlig umiddelbart en retsusikkerhed, der ikke kan tillades.

82 I øvrigt er underretningen om beslutningen af 27. juni 2001 ikke umiddelbart tilstrækkelig til, at beslutningen eller dens indhold kan stå ved magt efter annullationen. Kommissionen synes nemlig ikke at udtale sig om underretningen om foranstaltningen, men om selve foranstaltningen.

83 Endvidere kan medlemsstaterne i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 98/37 ikke forbyde, begrænse eller hindre markedsføring og ibrugtagning på deres område af maskiner og sikkerhedskomponenter, som opfylder bestemmelserne i direktivet.

84 I denne sag blev beslutningen af 27. juni 2001 annulleret af Conseil d'État, og de franske myndigheder traf ingen anden foranstaltning, hvorfor de fremstillede maskiner måtte anses for at opfylde bestemmelserne i direktiv 98/37 i den i direktivets artikel 4 omhandlede forstand, hvorfor de drager fordel af en overensstemmelsesformodning i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktiv 98/37. Medlemsstaterne kan derfor ikke umiddelbart forbyde, begrænse eller hindre markedsføring og ibrugtagning på deres område.

85 Den anfægtede retsakt forekommer imidlertid umiddelbart at medføre, at medlemsstaterne skal forhindre markedsføringen og ibrugtagningen, hvis der ikke er truffet nationale beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med fremgangsmåden i artikel 7 i direktiv 98/37, hvilket umiddelbart forekommer at være i strid med ordningen heri.

86 I øvrigt forekommer begrundelsen i den anfægtede retsakt åbenbart utilstrækkelig til at sikre en nøjagtig og korrekt information af adressaterne.

87 Den anfægtede retsakt tager på ingen måde hensyn til Conseil d'États annullationen af beslutningen af 27. juni 2001. En sådan undladelse kan åbenbart efter sin art give det indtryk, at den foranstaltning, hvorom Kommissionen udtalte sig i september 2006, fortsat er gældende i Frankrig, selv om den på grund af Conseil d'États annullation af 4. december 2002 aldrig har eksisteret.

88 Det skal endelig understreges, at det forhold, at de franske myndigheder i 2005 anmodede Kommissionen om at fremkomme med en udtalelse, ikke umiddelbart forekommer at kunne give Kommissionen ret til at se bort fra Conseil d'États afgørelse og dennes følger for den akt, der begrunder henvendelsen til Kommissionen i henhold til direktiv 98/37. De franske myndigheders anmodning fører i øvrigt til, at der må rejses tvivl om Kommissionens begrundelse for at vedtage den anfægtede retsakt mere end fem år efter underretningen om beslutningen af 27. juni 2001, selv om denne beslutning var blevet annulleret fire år tidligere af Conseil d'État.

89 Det forekommer umiddelbart at fremgå af de franske myndigheders skrivelse af 8. april 2005 til Kommissionen, at deres anmodning i det væsentlige var begrundet i ønsket om at opnå en afgørelse fra Kommissionen med henblik på at give dem mulighed for at sikre deres forsvar i forbindelse med den erstatningssag, sagsøgeren havde anlagt mod myndighederne.

90 De hensyn til arbejdernes sikkerhed og sundhed, som Kommissionen har fremført i denne sag og de franske myndigheder i deres skrivelse, forekommer nemlig lidet forståelige. For det første tog det nemlig Kommissionen mere end fem år at vedtage en beslutning, hvilket synes lidet foreneligt med et sådant formål, som snarere forekommer at kræve hasteforanstaltninger. For det andet har de franske

myndigheder ikke gentaget forbuddet mod sagsøgerens maskiner, skønt annullationen af beslutningen af 27. juni 2001 var begrundet med en formel fejl, og intet, forudsat at en foranstaltning var nødvendig, hindrede dem i omgående at træffe den nødvendige foranstaltning for at sikre beskyttelsen af sundheden og sikkerheden hos de arbejdere, der skulle bruge disse maskiner.

91 Det skal i øvrigt understreges, at sagsøgeren under retsmødet har anført — uden at dette er modsagt af Kommissionen — at de maskiner, som de franske myndigheder undersøgte og anså for at bringe personers sundhed og sikkerhed i fare, var blevet ændret af den franske virksomhed, der havde købt dem, og at de fastslåede funktionsfejl ved maskinerne ikke forefandtes på tidspunktet for sagsøgerens salg heraf.

92 Sagsøgerens argumentation, der heller ikke umiddelbart forekommer at være ugrundet for så vidt angår relevansen af Kommissionens konstateringer, således som de fremgår af den anfægtede retsakt, nødvendiggør en undersøgelse, som Retten ikke kan foretage på dette tidspunkt.

93 På baggrund af ovenstående skaber de faktiske og retlige argumenter, som sagsøgeren har fremsat som led i sit første anbringende, set i forhold til de oplysninger, Retten er i besiddelse af i denne sag om foreløbige forholdsregler, meget alvorlig tvivl om den anfægtede retsakts lovlighed. Under disse omstændigheder kan den fremsatte begæring ikke anses for ugrundet, som følge af manglende fumus boni juris, hvorfor det må undersøges, om begæringen opfylder betingelsen om uopsættelighed.

Uopsættelighed

— Parternes argumenter

94 Sagsøgeren har i stævningen nærmere bestemt alene anført, at den anfægtede retsakt kan indebære alvorlig fare for fortsættelsen af sagsøgerens aktiviteter, endog hindre fortsættelsen heraf. Sagsøgeren har nærmere bestemt i denne henseende påstået, at ud over den direkte og indirekte økonomiske skade som sagsøgeren allerede har lidt på grund af beslutningen af 27. juni 2001, kan sagsøgeren blive påført en betydelig eller fatal forværring af sin økonomiske situation, hvis medlemsstaterne i medfør af den anfægtede retsakt træffer foranstaltninger, der forbyder omsætningen og ibrugtagningen af de af denne beslutning omfattede maskiner.

95 Sagsøgeren har under retsmødet nærmere bestemt anført, at det ikke blot er salget af de af den anfægtede retsakt omfattede presser, der påvirkes, men også sagsøgerens maskiners omdømme risikerer at lide alvorlig skade, hvilket henset til det forhold, at der er tale om en mindre virksomhed, kan betyde en alvorlig skade for sagsøgerens samlede aktiviteter og dermed føre til konkurs henset til sagsøgerens aktuelle økonomiske situation.

96 Sagsøgeren har ligeledes under retsmødet anført, at sagsøgeren desuden udsatte sig for risikoen for at blive mødt med erstatningssøgsmål fra sine kunder på grund af den påståede uoverensstemmelse af de af kunderne købte maskiner.

97 Sagsøgeren blev under samme retsmøde opfordret til at fremkomme med yderligere oplysninger om omsætning og salg i de forskellige medlemsstater, hvor sagsøgeren er aktiv.

98 Ifølge oplysninger, som sagsøgeren bragte til Rettens kendskab ved det dokument, der blev registreret på Justitskontoret den 9. marts 2007, faldt omsætningen for de af sagsøgeren fremstillede presser fra 2 599 943,18 EUR i år 2000 til 796 918,25 i 2006, mens virksomhedens samlede omsætning faldt fra 7 188 804,58 EUR i år 2000 til 4 188 829,20 EUR i 2006.

99 Sagsøgeren har endvidere forklaret, at den faldende omsætning tvang sagsøgeren til at indhente yderligere finansiering og større kreditter ved banker, hvorfor sagsøgerens gæld steg fra 1 679 788 EUR i år 2000 til 2 686 237 EUR i slutningen af 2005, til hvilken gæld kommer yderligere kapitalindskud på 200 000 EUR fra selskabsdeltagere i løbet af de første måneder af 2006.

100 Henset til sagsøgerens aktuelle situation kan en forværring af selskabets omsætningsnedgang ifølge sagsøgeren indebære, at kreditorerne og navnlig bankerne trækker deres kredit tilbage, hvilket vil føre til selskabets konkurs.

101 Sagsøgeren er endvidere nærmere bestemt af den opfattelse, at opretholdelsen af den anfægtede retsakt kan påvirke selskabets konkurrencemæssige stilling, og at den skade, der følger heraf, ikke kan godtgøres tilstrækkeligt ved erstatning under en retssag, mens en foranstaltning, der udsætter gennemførelsen, kan gøre det muligt at undgå sådanne følger på markedet.

102 Kommissionen er nærmere bestemt af den opfattelse, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at selskabet er truet af et alvorligt og uopretteligt tab forårsaget af den anfægtede retsakt.

103 Det skal indledningsvist anføres, at Kommissionen under behandlingen af formaliteten har påstået, at sagsøgeren ikke har godtgjort årsagsforbindelsen mellem det tab, sagsøgeren har påberåbt sig, og den anfægtede retsakts eventuelle virkninger. Kommissionen har anført, at en eventuel skade, som sagsøgeren kan lide, nemlig ikke kan skyldes den anfægtede retsakt, men de foranstaltninger, der i givet fald skal træffes af medlemsstaterne efter Kommissionens retsakt.

104 I øvrigt har Kommissionen for det første anført, at det økonomiske tab, som sagsøgeren har påberåbt sig, er rent hypotetisk, eftersom sagsøgeren ikke har godtgjort, at gennemførelsesforanstaltningerne er truffet — eller er ved at blive truffet — af medlemsstaterne efter Kommissionens vedtagelse af den anfægtede retsakt.

105 Endvidere har Kommissionen påstået, at hvis det antages, at sådanne foranstaltninger er truffet, kan dette kun indebære, at sagsøgeren har lidt et økonomisk tab, som pr. definition kan oprettes.

106 Kommissionen har for det andet nærmere bestemt anført, at sagsøgerens oplysninger ikke indeholder bevis for, at sagsøgeren har lidt et alvorligt og uopretteligt tab.

107 Kommissionen har for det første hævdet, at den er uvidende om, hvor mange typer og hvilke typer presser sagsøgeren har fremstillet og markedsført i løbet af de seneste år, men at sagsøgeren ifølge oplysninger, som Kommissionen har kunnet hente på internettet, på nuværende tidspunkt fremstiller og markedsfører mindst 17 typer presser, hvoraf kun tre var omfattet af beslutningen af 27. juni 2001 og dermed af den anfægtede retsakt.

108 For det andet vedrører sagsøgerens oplysninger ifølge Kommissionen kun sagsøgerens samlede omsætning og omsætningen i pressesektoren i perioden fra 2000-2006, og de omhandler derfor kun en økonomisk situation, der lå forud for vedtagelsen af den anfægtede retsakt, hvis følger de dermed ikke afspejler.

109 Kommissionen er for det tredje nærmere bestemt af den opfattelse, at oplysningerne for 2006 ikke gør det muligt at fastlægge de virkninger, som den anfægtede retsakt havde på omsætningen i pressesektoren mellem tidspunktet for den anfægtede retsakts vedtagelse og begyndelsen af 2007.

110 Kommissionen er for det fjerde af den opfattelse, at oplysningerne om sagsøgerens omsætning i pressesektoren henviser til alle de af sagsøgeren fremstillede og solgte presser uden sondring herimellem. Sagsøgeren har ikke givet nogen oplysninger om udviklingen i den specifikke omsætning for salget af de tre typer presser, der var genstand for den nationale forbudsforanstaltning og den anfægtede retsakt. Sagsøgeren har dermed ikke ført bevis for en eventuel omsætningsnedgang forbundet med de af den anfægtede retsakt omfattede typer presser.

111 Ifølge Kommissionen afspejler sagsøgerens samlede omsætning for det femte ikke udsvingene i omsætningen i pressesektoren.

112 For det sjette har Kommissionen anført, at den progressive nedgang i den samlede omsætning i pressesektoren (2 599 943,18 EUR i 2000, 796 918,25 EUR i 2006), med undtagelse af perioden 2003/2004, hvor omsætningen steg, ikke nødvendigvis afspejler udsvingene i omsætningen i pressesektoren i visse medlemsstater. Ifølge Kommissionen har omsætningen i sektoren trods en omsætningsnedgang i hele pressesektoren mellem 2005 og 2006 (fra 1 059 064,37 EUR til 796 918,25) været

klart stigende for så vidt angår det tyske marked (fra 262 512,07 EUR til 333 812,75), det finske marked (fra 36 150,00 EUR til 50 025,00), det portugisiske marked (fra 31 531,50 EUR til 49 845,00) og det polske marked (fra 0 EUR til 33 320,00).

113 For det syvende beviser de fremlagte oplysninger ifølge Kommissionen ingen forbindelse mellem udsvingene i omsætningen i hele pressesektoren og udsvingene i den franske omsætning på den ene side, og disse sidstnævnte og udsvingene i omsætningen i hver af medlemsstaterne på den anden side.

114 Kommissionen har for det ottende nærmere bestemt foreholdt sagsøgeren ikke at have givet nogen oplysning, som gør det muligt at vurdere det grundlag, hvorpå sagsøgeren har beregnet det omsætningstab, som sagsøgeren påstår at have lidt på grund af beslutningen af 27. juni 2001.

115 For det niende har Kommissionen anført, at sagsøgeren ikke har fremlagt nogen oplysninger vedrørende definitionen af det pågældende marked og selskabets markedsandele, globalt og i de forskellige medlemsstater før og efter den anfægtede retsakts vedtagelse. I mangel af ethvert objektivt element vedrørende pressemarkedets kendetegn og sagsøgerens markedsandele i denne sektor er sagsøgerens oplysninger om selskabets samlede omsætning og omsætning i pressesektoren ifølge Kommissionen helt uden betydning. Oplysningerne gør det navnlig ikke muligt at afgøre, om og i hvilket omfang den progressive nedgang i sagsøgerens omsætning afspejler udsvingene på det pågældende marked, eller om den kan bero på andre faktorer.

116 Kommissionen har derfor konkluderet, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget element, der gør det muligt at fastslå dels, om og i hvilket omfang nedgangen i sagsøgerens samlede omsætning og omsætningsnedgangen i pressesektoren for årene 2000-2006 er den direkte følge af beslutningen af 27. juni 2001 og den anfægtede retsakt, dels hvilke følger den anfægtede retsakt har.

117 Kommissionen har for det tredje anført, at den anfægtede retsakt og dermed de eventuelle nationale foranstaltninger, der henviser hertil, kun vedrører tre ud af de 17 typer presser, som sagsøgeren aktuelt fremstiller og sælger. Den anfægtede retsakt påvirker derfor ikke sagsøgerens aktiviteter, for så vidt angår de andre maskiner, sagsøgeren fremstiller.

118 Ifølge Kommissionen har sagsøgeren, da der ikke foreligger udførligere oplysninger, og selv om det antages, at vedtagelsen af nationale forbudsforanstaltninger er den omgående og automatiske følge af, at medlemsstaterne er blevet underrettet om den anfægtede retsakt, fortsat ikke godtgjort den indvirkning, som sådanne foranstaltninger kan have på selskabets omsætning, idet disse foranstaltninger kun vedrører tre ud af 17 typer maskiner. Sagsøgeren har heller ikke godtgjort, at sådanne foranstaltninger automatisk medfører en nedgang i den samlede omsætning, tilbagetrækning af visse bankkreditter og endelig selskabets konkurs.

119 Kommissionen er for det fjerde nærmere bestemt af den opfattelse, at sagsøgerens manglende hast med at fremsætte begæring om udsættelse af gennemførelsen, viser, at der ikke er nogen overhængende fare for et alvorlig og uopretteligt tab. Sagsøgeren, som fik meddelelse om Kommissionens vedtagelse af den anfægtede retsakt den 11. oktober 2006, anlagde først hovedsagen den 6. december 2006, og begæringen om foreløbige forholdsregler blev først indgivet den 18. januar 2007.

120 Hvad angår en eventuel fordel for sagsøgerens konkurrenter, der følger af den anfægtede retsakt, har Kommissionen for det femte anført, at det bestemt ikke kan udelukkes, at beslutningen af 27. juni 2001 eller den anfægtede retsakt har eller risikerer at have økonomiske følger for sagsøgeren, men selv om det antages, at sådanne virkninger er den direkte følge af den anfægtede retsakt og ikke af beslutningen af 27. juni 2001 eller de erhvervsdrivendes forventning om, at der træffes nationale foranstaltninger som følge af den anfægtede retsakt, påvirker disse virkninger under alle omstændigheder kun sagsøgerens faktiske situation og ikke sagsøgerens retsstilling.

— Rettens vurdering

121 Ifølge fast retspraksis skal uopsætteligheden vurderes på baggrund af nødvendigheden af at træffe en foreløbig afgørelse for at undgå, at den part, der har fremsat begæringen om den foreløbige forholdsregel, udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 10.11.2004, sag T-303/04 R, European Dynamics mod Kommissionen, Sml. II, s. 3889, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

122 Selv om et rent økonomisk tab ikke, bortset fra ganske usædvanlige tilfælde, kan betragtes som uopretteligt eller selv vanskeligt afhjælpeligt, da det kan være genstand for en senere økonomisk erstatning, er en foreløbig forholdsregel berettiget, hvis sagsøgeren, såfremt der ikke træffes en sådan forholdsregel, vil befinde sig i en situation, der kan true selve virksomhedens eksistens inden afsigelsen af den dom, der afslutter hovedsagen (kendelse afsagt af Rettens præsident den 3.12.2002, sag T-181/02 R, Neue Erba Lautex mod Kommissionen, Sml. II, s. 5081, præmis 84).

123 Det påhviler den part, der gør en alvorlig og uoprettelig skade gældende, at bevise, at den foreligger (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.10.2000, sag C-278/00 R, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 8787, præmis 14). Tabets

truende nærhed skal ikke være godtgjort med absolut vished, og det er tilstrækkeligt, navnlig når tabets indtræden afhænger af, at der foreligger en flerhed af faktorer, at det er forudsigeligt med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed (kendelsen i sagen Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., nævnt i præmis 19 ovenfor, præmis 38, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.7.1998, sag T-73/98 R, Prayon-Rupel mod Kommissionen, Sml. II, s. 2769, præmis 38).

124 Hvad for det første angår årsagsforbindelsen mellem det af sagsøgeren påberåbte tab og den anfægtede retsakts eventuelle følger bemærkes, således som det er udtalt i præmis 54 ovenfor, at den anfægtede retsakt umiddelbart synes at tvinge de medlemsstater, den er rettet til, til at forhindre markedsføringen og omsætningen af sagsøgerens maskiner på medlemsstaters område, samt at trække de maskiner, der befinder sig på markedet, tilbage, og ikke umiddelbart overlader medlemsstaterne muligheden for at handle eller undlade at handle, men tværtimod tvinger dem til at handle på en bestemt måde.

125 Det tab, som sagsøgeren har påstået, vil indtræffe, nemlig skade på salget af de af den anfægtede retsakt omfattede maskiner og på sagsøgerens omdømme, der kan påvirke hele sagsøgerens omsætning, hvilket kan føre til selskabets konkurs, skyldes derfor ikke de nationale foranstaltninger, der kun gennemfører denne retsakt i hver medlemsstat, men selve den anfægtede retsakt, der umiddelbart kræver, at der træffes sådanne foranstaltninger.

126 I øvrigt forkastes hele Kommissionens argumentation, hvorefter det påstås, at det under alle omstændigheder ikke er godtgjort, at medlemsstaterne indtil nu har truffet sådanne foranstaltninger.

127 Formålet med begæringen om foreløbige forholdsregler er nemlig netop at hindre, at medlemsstaterne træffer sådanne foranstaltninger, forudsat at betingelserne for sådanne foreløbige foranstaltninger er opfyldt, hvorfor man ikke kan afvente, at disse foranstaltninger træffes, inden den anfægtede retsakt udsættes.

128 Det skal for det andet fastslås, at sagsøgerens oplysninger godtgør en gradvis og betydelig nedgang i selskabets samlede omsætning mellem 2000 og 2006, navnlig i omsætningen i pressesektoren. De undtagelser, som årene 2004 og 2006 og visse punktvise resultater i landene udgør, forekommer ikke efter sin art at rejse tvivl om denne tendens. Det skal fastslås, at nedgangen udgør 42% over syv år for den samlede omsætning og 70% for så vidt angår pressesektoren alene.

129 Sagsøgerens oplysninger vedrørende selskabets passiver viser ligeledes, at selskabet har betydelig bankgæld, som udgør mere end 2 600 000 EUR ved udgangen af 2005.

130 Sagsøgeren har nærmere bestemt anført, at en forværring af selskabets aktuelle økonomiske vanskeligheder kan være fatal. Denne forværring kan skyldes dels forbuddet mod markedsføring og ibrugtagning af de af den anfægtede retsakt omfattede maskiner, dels skaden på sagsøgerens kommercielle omdømme og maskinernes omdømme, der kan følge af et sådant forbud, hvilket kan påvirke selskabets samlede omsætning.

131 Det bemærkes først, at gennemførelsen af den anfægtede retsakt kan føre til, at salget af de af denne beslutning omfattede maskiner forhindres i alle medlemsstaterne. Den betydelige forværring af den økonomiske situation for pressesektoren, der følger heraf, forekommer derfor at være tilstrækkeligt sandsynliggjort.

132 Sagsøgerens omsætning i pressesektoren udgør aktuelt lidt under 20% af selskabets samlede omsætning.

133 Det skal derfor undersøges, om sagsøgerens argumentation vedrørende den mulige skade på selskabets kommercielle omdømme, der kan følge af den anfægtede retsakt, er relevant. Denne skade kan påvirke sagsøgerens samlede aktivitet.

134 Det bemærkes først, at retspraksis om skade på omdømmet for en virksomhed, der blev udelukket fra en udbudsprocedure, som forkastede det synspunkt, at en sådan skade udgør en alvorlig og uoprettelig skade (kendelse afsagt af Rettens præsident den 20.9.2005, sag T-195/05 R, Deloitte Business Advisory mod Kommissionen, Sml. II, s. 3485, præmis 126, og kendelsen i sagen European Dynamics mod Kommissionen, nævnt i præmis 121 ovenfor, præmis 82), ikke synes relevant ved bedømmelsen af en skade på omdømmet såsom den skade, sagsøgeren kan lide i denne sag. Det forhold, at en virksomhed ikke vinder udbuddet, kan nemlig ikke sammenlignes med det forhold, at en del af en virksomheds produkter kvalificeres som farlige for personers sundhed og sikkerhed.

135 Det skal herved bemærkes, at Domstolen har anerkendt, at en virksomhed, hvis maskiner er CE-overensstemmelsesmærkede, og hvis sikkerhed anfægtes på grund af manglende nationale forbud i medfør af direktiv 98/37, kan lide skade på omdømmet (jf. i denne retning Domstolens dom af 17.4.2007, sag C-470/03, AGM-COS.MET, Sml. I, s. 2749, præmis 61-65).

136 Det må i denne sag antages, at en kommissionsbeslutning, der umiddelbart pålægger alle medlemsstaterne at træffe foranstaltninger, der begrænser handelen, i denne sag forbud mod markedsføring og omsætning af maskinerne, på grund af de risici, som disse maskiner kan indebære for personers sundhed og sikkerhed, kan skade omdømmet for den virksomhed, der fremstiller disse maskiner.

137 Det forhold, at en sådan skade kan indebære tab, må derfor anerkendes.

138 Det må ligeledes tages i betragtning i denne sag, at den anfægtede retsakt hverken nævner, at den oprindelige nationale foranstaltning, dvs. beslutningen af 27. juni 2001, blev annulleret af Conseil d'État, eller at de franske myndigheder efter denne annullation ikke har truffet nogen ny foranstaltning.

139 Henset til de særlige omstændigheder i denne sag, navnlig det forhold, at sagsøgeren er en mindre virksomhed med en begrænset og specialiseret produktion — hydrauliske presser og industrimaskiner til at skære i og perforere metaldele — må det antages, at det er tilstrækkeligt godtgjort, at den anfægtede retsakt, der i alle medlemsstater rejser tvivl om sikkerheden ved visse af de af sagsøgeren fremstillede maskiner, kan skade sagsøgerens omdømme i forhold til selskabets samlede produktion.

140 Kommissionens argumentation, hvorefter kun en del af sagsøgerens produktion kan være påvirket af den anfægtede retsakt, kan derfor ikke tages til følge.

141 Det skal derfor efterprøves, om en sådan skade i denne sag er alvorlig og vanskeligt at afhjælpe for sagsøgeren.

142 For det første kan en sådan skade på en virksomheds kommercielle omdømme og på produkternes sikkerhedsmæssige omdømme efter sin art påføre virksomheden et tab, der er vanskeligt at afhjælpe, idet det vanskeligt kan værdiansættes.

143 Henset til omstændighederne i denne sag og det forhold, at sagsøgeren har en begrænset og specialiseret produktion, kan et sådant tab i øvrigt kvalificeres som alvorligt, når en sådan skade på grund af den anfægtede retsakt kan have virkninger i alle medlemsstaterne og dermed på alle de markeder, hvor sagsøgeren er virksom, og ikke kun på et af dem.

144 For det andet kan en sådan skade på omdømmet henset til dels, at der er tale om en mindre virksomhed, dels sagsøgerens aktuelle økonomiske situation, have uoprettelige følger for selskabets produktion, både i pressesektoren og inden for andre aktivitetsområder, som ligeledes vedrører maskinværktøj, og dermed for selskabets globale økonomiske situation. Risikoen for, at skaden hurtigt kan føre til konkurs, er derfor ikke rent hypotetisk, men derimod forudsigelig med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed.

145 Det kan for det tredje ikke udelukkes, at sagsøgeren, således som selskabet har påstået, udsætter sig for erstatningssøgsmål fra køberne, hvis de maskiner, som disse har købt, trækkes tilbage fra markedet i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, i direktiv 98/37. Ud over det forhold, at sådanne foranstaltninger ligeledes efter deres art kan skade sagsøgerens kommercielle omdømme i forhold til køberne, vil sådanne søgsmål sandsynligvis efter deres art forværre sagsøgerens økonomiske situation og dermed bidrage til det alvorlige og uoprettelige tab, sagsøgeren har påberåbt sig.

146 Henset til de særlige omstændigheder i denne sag må det på baggrund af alle disse elementer antages, at gennemførelsen af den anfægtede retsakt kan medføre, at sagsøgeren lider et alvorligt og uopretteligt tab, der bringer selskabets eksistens i fare, hvorfor det forekommer ubestrideligt, at de foranstaltninger, der er fremsat begæring om, er uopsættelige (jf. i denne retning kendelse afsagt af Rettens præsident den 30.4.1999, sag T-44/98 R II, Emesa Sugar mod Kommissionen, Sml. II, s. 1427, præmis 131).

147 Det skal i denne henseende understreges, at den uopsættelighed, som sagsøgeren kan påberåbe sig, så meget desto mere skal tages i betragtning af Retten, som de faktiske og retlige argumenter, som sagsøgeren har fremlagt, således som det fremgår af præmis 76-93 ovenfor, forekommer særligt tungtvejende (jf. i denne retning kendelsen i sagen Østrig mod Rådet, nævnt i præmis 18 ovenfor, præmis 110, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 20.7.2006, sag T-114/06 R, Globe mod Kommissionen, Sml. II, s. 2627, præmis 140).

148 Under disse omstændigheder kan Kommissionens andre argumenter, hvorefter det anfægtes, at der er et sådant alvorligt og uopretteligt tab, som truer sagsøgeren, heller ikke tages til følge.

149 For det første forkastes Kommissionens indvendinger, hvorefter sagsøgerens oplysninger ikke gør det muligt at bevise, at der er risiko for et alvorligt og uopretteligt tab.

150 I denne henseende kan Kommissionens argumentation, hvorefter tabet ikke skal bedømmes i sin helhed, men udelukkende i forhold til de maskiner, der er omfattet af den anfægtede retsakt, ikke tages til følge. Skaden på det kommercielle omdømme, som sagsøgeren risikerer at blive offer for, kan i denne sag påvirke sagsøgerens samlede salg og dermed bringe ikke alene pressesektoren i fare, men sagsøgerens samlede aktivitet.

151 Sagsøgeren kan heller ikke foreholdes kun at have fremlagt oplysninger om fortiden, i denne sag årene 2000-2006 (begge inklusive). Disse oplysninger giver nemlig Retten mulighed for at vurdere udviklingen i sagsøgerens økonomiske situation og vurdere relevansen af sagsøgerens påstande vedrørende den økonomiske risiko, som selskabet løber, hvis Kommissionens beslutning i medlemsstaterne fører til forbud

mod salg af de omhandlede maskiner og tilbagetrækning af de allerede ibrugtagne maskiner.

152 I øvrigt kan sagsøgeren ikke kritiseres for ikke at have givet oplysninger om virkningen på salget af de af den anfægtede retsakt omfattede maskiner efter retsaktens vedtagelse, eftersom det dels er fastslået, at den anfægtede retsakt ikke er offentliggjort i EU-Tidende, og sagsøgerens kunder derfor ikke vil være klar over retsaktens eksistens, før medlemsstaterne gennemfører den, dels, at medlemsstaterne endnu ikke har truffet foranstaltninger hertil.

153 Endvidere forekommer den manglende angivelse af beregningsmåden for det tab, der skyldes Den Franske Republiks vedtagelse af beslutningen af 27. juni 2001, irrelevant for vurderingen af, om uopsættelsen er fastslået i forbindelse med den foreliggende begæring, idet sagsøgerens vurdering af den eventuelle skade mellem 2000 og 2006 ikke er en betingelse for, at der kan træffes afgørelse om den anfægtede retsakt; dette spørgsmål skal nemlig behandles i det af sagsøgeren ved de franske retter anlagte erstatningssøgsmål.

154 Endelig kan de manglende angivelser af sagsøgerens markedsandele ikke i sig selv fratage de oplysninger, sagsøgeren er fremkommet med vedrørende selskabets økonomiske situation, deres betydning. Henset til den progressive forværring af situationen og de risici, som sagsøgeren løber på grund af en beslutning, der kan påvirke produkternes omdømme, forekommer det forhold, om sagsøgerens markedsandele i pressesektoren er betydelige eller ikke, irrelevant.

155 For det andet forkastes Kommissionens argumentation, hvorefter sagsøgeren ved ikke hurtigere at anlægge hovedsagen ved Retten og ved ikke hurtigere at have

indgivet nærværende begæring til Retten har godtgjort, at uopsættelighedskriteriet ikke er opfyldt.

156 Det skal hertil først bemærkes, at hovedsagen blev anlagt inden for to måneders fristen i artikel 230, stk. 3, EF.

157 Det skal dernæst bemærkes, at der ikke er nogen frist for fremsættelse af en begæring om foreløbige forholdsregler til Retten.

158 Selv om det er korrekt, at Retten henset til sagens omstændigheder kan blive foranlediget til at vurdere det tidspunkt, hvor begæringen om foreløbige forholdsregler er fremsat, når den træffer afgørelse om uopsætteligheden (jf. i denne retning kendelse afsagt af Rettens præsident den 9.7.2003, sag T-288/02 R, AIT mod Kommissionen, Sml. II, s. 2885, præmis 17), skal det fastslås, at hovedsagen blev anlagt den 6. december 2006, mens nærværende begæring blev registreret på Justitskontoret den 18. januar 2007. Tidsrummet mellem hovedsagen og begæringen om foreløbige forholdsregler kan ikke siges at være overdreven i denne sag og godtgør ikke, at begæringen ikke er uopsættelig.

159 Under disse betingelser er det for det tredje ufornødent i forbindelse med vurderingen af det alvorlige og uoprettelige tab at behandle sagsøgerens påstande vedrørende påvirkningen af selskabets konkurrencemæssige stilling, som sagsøgeren under alle omstændigheder kun subsidiært har nedlagt og alene i de supplerende oplysninger, selskabet har fremlagt for Retten under retsmødet.

160 Det skal derfor konkluderes, at betingelsen om uopsættelighed er opfyldt i denne sag.

Interesseafvejning

161 Kommissionen har nærmere bestemt påstået, at interesseafvejningen indebærer, at begæringen om foreløbige forholdsregler skal forkastes, i det omfang Fællesskabets interesse i at sikre et ækvivalent beskyttelsesniveau for sundheden og sikkerheden i alle medlemsstaterne under alle omstændigheder må veje tungere end sagsøgerens specifikke interesse.

162 Den anfægtede retsakt har ifølge Kommissionen imidlertid til formål at sikre sundheds- og sikkerhedsbeskyttelsen for arbejdere, der bringes i fare af de af den anfægtede retsakt omfattede maskiner.

163 Det skal imidlertid fastslås, at det tog Kommissionen mere end fem år at vedtage den anfægtede retsakt, uden at arbejdernes sundhed og sikkerhed, som Kommissionen skal sikre, har begrundet, at den har handlet hurtigere.

164 Den eneste forklaring, som Kommissionen har kunnet give under retsmødet, er, at det var nødvendigt for Kommissionen at indlede en procedure for at udvælge en ekspert med henblik på at kunne analysere sagsøgerens maskiner, og at denne udvælgelsesprocedure tog længere tid end forventet.

165 Kommissionen har for det første ikke bevist sine påstande. For det andet forekommer det lidet sandsynligt, at det har taget Kommissionen fem år at udpege en ekspert, at få en rapport fra vedkommende og afgive en udtalelse i forbindelse med en procedure, der skal træffe sikkerhedsforanstaltninger, når maskiner kan bringe personers sundhed og sikkerhed i fare.

166 Det skal herudover bemærkes, at Kommissionens endelige vedtagelse af den anfægtede retsakt, først skete, efter at de franske myndigheder havde anmodet Kommission om at afgive en udtalelse om den foranstaltning, de havde givet underretning om med henblik på at give dem mulighed for at forsvare sig i forbindelse med et søgsmål ved de franske retter.

167 I øvrigt har Kommissionen ikke bestridt sagsøgerens påstande, hvorefter der ikke har været nogen ulykker siden vedtagelsen af beslutningen af 27. juni 2001, og at de af de franske myndigheder trufne foranstaltninger blev annulleret af Conseil d'État i 2002, uden at der er truffet nye foranstaltninger efter denne annullation.

168 Det skal endelig tages i betragtning, at sagsøgerens faktiske og retlige argumenter i forbindelse med det første anbringende til støtte for fumus boni juris giver anledning til alvorlig tvivl om den anfægtede retsakts lovlighed henset til de elementer, som Retten råder over.

169 Interesseafvejningen kan derfor ikke indebære, at foranstaltningen om udsættelse af gennemførelsen forkastes, således som Kommissionen har påstået.

170 Heraf følger, at betingelserne for at udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt er opfyldt, hvorfor sagsøgerens begæring tages til følge.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Gennemførelsen af Kommissionens udtalelse K(2006) 3914 af 6. september 2006 vedrørende et af de franske myndigheder udstedt forbud mod bestemte mekaniske presser af mærket IMS udsættes, indtil Retten har afsagt dom i hovedsagen.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 7. juni 2007.

E. Coulon — B. Vesterdorf

Justitssekretær — Præsident